

Els Prats de Rei

Els Prats de Rei és una de les poques poblacions de Catalunya en les quals trobem petjades de diverses civilitzacions, de les quals encara avui en dia el visitant pot trobar algun testimoni. Al voltant dels actuals Prats de Rei se situà la seu del Municipium Sigarrensis, el municipi de Sigarra o Segarra, topònim que s'ha mantingut viu des de l'alta edat mitjana fins avui en dia.

Més tard, vers el segle X, s'inicia l'afermament de la repoblació o ocupació de les terres del seu voltant, envers la superficial presència musulmana, tot i enfrontar-se a les penetracions esporàdiques sarraïnes que remuntaven el Llobregós, arribant a Calaf i als Prats, i descendien per la conca de l'Anoia fins a Barcelona.

De mica en mica, fins i tot el comte rei intervingué i va facilitar jurídicament les coses als pobladors que contribuïen a l'engrandiment dels nuclis reials. Aquest és el cas dels Prats, municipi aleshores conegut com Prats de Segarra, que restà sota potestat reial. La formació del nucli de població, certament allunyada dels castell de la Manresana, fou propiciada pel rei Alfons I el Cast, segons diu en una carta de franquesa de l'any 1188. Ja cap al segle XIII, la població, ja considerada com a vila, es convertí en seu de la sotsvegueria dels Prats i Segarra, una subdivisió de la vegueria de Cervera, en una divisió del territori que permetia als monarques seguir exercint les seves potestats.

Així, Prats, de jurisdicció reial, va teixir una zona d'influència al seu entorn, centrada en la Segarra, en competència amb Calaf, de jurisdicció vescomtal. Aquesta protecció reial es constata al llarg del temps (fins i tot tenia el dret de disposar d'un diputat per tenir representació a les Corts) i a final del segle XIV es comença fins i tot a conèixer com a Prats de les Regalies, nom que ha derivat en l'actual de Prats de Rei.

La important situació geogràfica de la vila també ha fet que el seu entorn més immediat hagi estat protagonista de diversos enfrontaments bèl·lics. El 28 de febrer de 1465 es van enfrontar les hosts del rei Joan, capitanejades pel futur Ferran el Catòlic (600 cavallers i 1.000 soldats a peu), contra les hosts de Pere, el conestable de Portugal (500 cavallers i 2.000 soldats a peu), el qual, vençut, es va haver de refugiar en secret dins les muralles de la vila addicta dels Prats. També en el decurs de la Guerra de Successió es va produir, des del 16 de setembre fins al 23 de desembre de l'any 1711, l'enfrontament armat entre les forces del duc de Vendôme, comandant suprem de les forces borbòniques de Felip V, i les del comte Starhemberg, comandant suprem dels exèrcits aliats de l'arxiduc Carles d'Àustria, el qual va resultar guanyador aixecant el seu campament sense haver cedit a les escames dels borbònics; entre d'altres fets, la vila fou bombardejada pels borbònics amb vuit canons i dos morters, disparant més de quatre mil vegades i obrint una bretxa a la muralla.

El visitant pot gaudir d'una vila que, com hem vist, era closa per muralles, de les quals encara es poden observar diversos testimonis, i pot entendre, com és que Prats és una vila sense castell, que encara conserva un cert regust senyorial, de vila reial. És, com alguns autors dirien, una vila senyora, però al mateix temps acollidora, habitada per gent segarrenca, oberta i sincera, ferma i de tracte directe, forjada per un clima extrem, amb un intens fred a l'hivern, quan les gebrades i la boira no permeten veure més enllà del nas, però que amb una bona llar de foc es mitiga, i amb una calor i sequera intensa a l'estiu, quan els camps de cereals omplen abundantment els graners de la zona, però que se suavitza al caure la tarda, a darreres hores del dia, amb

l'entrada de la marinada que refresca l'ambient.

